

ΕΝ ΤΩ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩ:

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΑΜΗΝΟΣ ΔΡ. 8
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 15

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΕΠ. 30

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑΙ

ΕΣΤΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1876

Βραβεύθην ὑπὸ τοῦ ἐν Παρίσι τοῖς Συλλόγου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλλ. σπουδῶν,
ἔτιωθ' ἐργυροῦ μεταλλίου ἐν τῇ ἐκδόσει τῆς Δ' Ὀλυμπιάδος
καὶ χαλκοῦ ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκδόσει τοῦ 1889.

ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ:

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΑΜΗΝΟΣ ΦΙ. 10
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 20

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΕΠ. 40

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

1890—Τόμος Β', ἀριθ. 50.

ΕΚΔΟΤΑΙ Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ ΚΑΙ Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

'Αθήναι, 16 Δεκεμβρίου

ΠΕΡΕΧΟΜΕΝΑ: ('Εν τῷ φύλλῳ): ΛΟΓΟΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟΣ ὑπὸ Ν. Γ. Πολίτου. — Η ΠΕΘΑΜΕΝΗ, διήγημα κατὰ μεταφρ. Κωστή Παλαμᾶ. — ΓΙΑΤΙ ΑΓΡΥΠΝΩ, ποίημα ὑπὸ Ι. Πολέμη. — ΑΝΩ ΚΑΤΩ, μυθιστόρημα Ἰουλίου Βέρν. (Μετάφρ. Ε.Ρ.Ρ.) — ΚΡΑΒΑΡΑ (δόκιμορικά σημειώσεις), ὑπὸ Ἀνδρέα Καρκαβίτσα. — ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ Ἀνάλεκτα, Χρονικά, Ἑδῶ κ' ἐκεῖ, Τρεῖς γινῶμαι καθ' ἑδομάδα. — ('Εν τῷ παραρτήματι): ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ. — ΕΙΔΗΣΕΙΣ. — ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ. — ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ. — ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ. — ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ. — ΠΑΙΓΝΙΑ ΚΑΙ ΖΗΤΗΜΑΤΑ.

ΕΙΚΟΝΕΣ: ΔΥΟ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ «ΑΝΩ ΚΑΤΩ». — Ο ΠΙΝΑΚΟΓΛΥΦΤΗΣ. — ΤΡΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ.

Ἀποχωροῦντος τῆς ἐκδόσεως καὶ διευθύνσεως τῆς Ἑστίας τοῦ κ. Ν. Γ. Πολίτου ἀπὸ τῆς 1^{ης} προσεχοῦς ἰανουαρίου, τὴν ἐκδοσὶν καὶ διεύθυνσιν αὐτῆς ἀναλαμβάνει μόνος ὁ κ. Γεώργιος Δροσίνης πρὸς ὃν πρέπει ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸ ἐξῆς ὀνομαστικῶς αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὴν Ἑστίαν ἐπιστολαί. Ἐπὶ τούτῳ παρακαλοῦνται οἱ ἀπανταχοῦ ἀνταποκριταὶ νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν μετὰ τῆς Ἑστίας λογαριασμῶν. Οἱ δὲ συνδρομηταί, ὅσοι μὲν δὲν ἐπιθυμοῦσι νὰ λαμβάνωσι τὸ φύλλον καὶ κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος παρακαλοῦνται νὰ δηλώσωσι τοῦτο πρὸς τὴν διεύθυνσιν, οἱ δ' ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴ παρακαλοῦνται νὰ καταβάλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν τῶν, διότι, προκειμένου νὰ ἐφαρμοσθῇ ἄνευ ἐξαίρεσεως ὁ ὅρος τῆς προπληρωμῆς, θὰ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου πρὸς πάντα ἀνεξαίρετως καθυστερήσοντα ταύτην.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ

Τὴν παρελθούσαν τρίτην ἐγένετο συνεδρίασις τοῦ Γερμανικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου καθ' ἣν παρέστησαν πλείστοι ἄλλοδαποι ἀρχαιολόγοι καὶ τινες ἐκ τῶν ἡμετέρων, ἐγένοντο δὲ κατ' αὐτὴν αἱ ἐξῆς ἀνακοινώσεις:

Ὁ πρῶτος γραμματεὺς τοῦ Ἰνστιτούτου κ. Δαῖρπφελδ ἔκαμε πρόδρομόν τινα ἀνακοινῶσιν περὶ τῶν τελευταίων ἐν Τροίᾳ ἀνασκαφῶν, ἃς ἐπεχείρησεν ἐκεῖ

ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ κ. Σλήμαν κατὰ τὸ παρελθὸν θέρους. Ἐπιδείξας τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐκπονηθὲν σχέδιον τῶν ἐν Τροίᾳ ἀνασκαφῶν κατὰ τὰ νεώτατα πορίσματα, ὠμίλησε κυρίως περὶ τῶν ἀνακαλυφθέντων λειψάνων παναρχαίου ἡγεμονικοῦ οἴκου ὁμοίου πρὸς τὰ ἐν Τίρυνθι σωζόμενα λείψανα ἀνακτόρων τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων.

Μετὰ τὸν κ. Δαῖρπφελδ ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Ῥώσος ἀρχαιολόγος κ. Σλιβανῶφ ὅστις ἡρμήνευσεν ἐπιγραφὴν τινα ἀρχαῖωτάτην ἐκ Ῥόδου ἀναγομένην σχεδὸν εἰς τὸν 7ον π. Χ. αἰῶνα.

Τελευταῖος ὁ κ. Βρύνερ, μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου, διέτριψε περὶ τινα ζητήματα τοπογραφίας τῆς Ἀττικῆς ὑπεστηρίξας ὅτι ἡ ἀρχαία Παλλήνη ἔκειτο ὅπου τὸρὰ τὸ Κορωπὶ καὶ οὐχὶ εἰς τὴν θέσιν Γέρακα, ὥστινες ἀτόπως φρονοῦσι.

ΛΟΥΚΑΣ ΠΑΠΑΙΩΑΝΝΟΥ

Μετὰ νόσον πολυώδυνον ἀπέβιασε τὴν νύκτα τῆς 11 τρ. ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου Λουκάς Παπαιωάννου. Διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἡ Ἱατρικὴ Σχολή, εἰς ἣν ἀπὸ ὀκταετίας ἐδίδασκεν, ὑφίσταται ἀπώλειαν βαρεῖαν καὶ δυσαναπλήρωτον. Διότι τὸν Παπαιωάννου ἐχαρκτήριζον σπάνια προσόντα ὡς καθηγητὴν, διακρινόμενον οὐ μόνον ἐπὶ σαφηνείᾳ καὶ γλαφυρότητι ἐν τῇ παραδόσει του, οὐ μόνον ὡς ἀνατόμον καὶ φιλόλογον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀφοσιώσει εἰς τὸ ἔργον του καὶ παραδειγματικῇ φιλοπονίᾳ. Ἐγεννήθη ἐν Ἀραχώθῃ τῷ 1831, ἀνηγορεύθη νεαρώτατος διδάκτωρ ἐν τῇ παρ' ἡμῖν Ἱατρικῇ σχολῇ καὶ εἴτα ἀπῆλθεν εἰς Εὐρώπην πρὸς εὐρυτέραν μόρφωσιν. Ἐπανελθὼν ἐκεῖθεν, προσειλήκθη ἐπὶ τινα χρόνον ὑπὸ τῆς πολιτικῆς, ἐκλεχθεὶς δις ἐν τῇ πατρίδι του δήμαρχος. Βραδύτερον ὅμως μετέβη ἐπὶ τινα ἔτη εἰς Παρίσιους, ὅπου κατέγινεν εἰδικῶς εἰς τὴν ἀνατομίαν.

Τὸ κύριον καὶ χρησιμώτατον τῶν εἰς τοὺς σπουδαστὰς συγγραμμάτων του εἶνε ἡ δίτομος: «Ἀνατομικὴ τοῦ ἀνθρώπου περιέχουσα καὶ ἱστολογίαν καὶ ἐμβρυολογίαν» (1888—90). Ἐκ τῶν ἄλλων του ἔργων τὰ μᾶλλον ἄξια λόγου εἶνε ἡ: «Ἀνατομικὴ τοῦ αἰσθητηρίου τῆς ὁράσεως» (1882), καὶ τὸ ἔργον «Ὅροι ἀνατομικοί» (1890). Νέον δὲ αὐτοῦ ἔργον εὕρεται νῦν ὑπὸ τὰ πιεστήρια.